

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/689/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114209458
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6114209458.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a sudcov JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci navrhovateľa Bc. I. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. M. XX, H. H., štátny občan SR, v konaní zast. JUDr. Pavlom Boroňom, advokátom AK Banská Bystrica, Tulsá 22, proti odporcovi U. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. H., H. X, v konaní zast. AK Lexpert s.r.o., so sídlom Banská Bystrica, Horná 15, IČO: 45 976 856, o zvýšenie výživného, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 17C/121/2014 - 122, zo dňa 13. 01. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými súd rozhodol o povinnosti odporcu prispievať na výživu navrhovateľa zvýšeným výživným, o zmene predchádzajúceho rozhodnutia a trovách konania, p o t v r d z u j e .

Rozsudok okresného súdu, ktorým rozhodol o zameškanom výživnom m e n í tak, že zameškané výživné za obdobie od 09. 04. 2014 do 31. 12. 2014 v sume 1 020,05 eur súd povoľuje odporcovi splácať v splátkach po 30,- eur mesačne spolu s bežným výživným až do zaplatenia pod hrozbou straty výhody splátok, počnúc dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odvolanie odporcu voči výroku, ktorým súd návrh vo zvyšku zamietol, o d m i e t a .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:

„Odporca je p o v i n n ý prispievať na výživu navrhovateľa zvýšeným výživným zo sumy 33,20 Eur na sumu 150 Eur mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám navrhovateľa počnúc dňom 09. 04. 2014.

Zročné výživné za obdobie od 09. 04. 2014 do 13. 01. 2015 vo výške 1 129,07 Eur súd p o v o ľ u j e odporcovi splácať v splátkach po 30 Eur mesačne spolu s bežným výživným až do zaplatenia pod hrozbou straty výhody splátok počnúc dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Týmto zároveň došlo k zmene rozsudku tunajšieho súdu zo dňa 14. 02. 2003, č.k. 31P/163/2002-137 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. 08. 2003, č.k. 13CoP/42/2003-153 vo výroku o výživnom.

Súd návrh navrhovateľa vo zvyšku z a m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.“

Okresný súd takto rozhodol s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, ktoré bližšie uvádza v odôvodnení rozhodnutia. Mal preukázané, že posledná úprava výživného bola upravovaná rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 31P/163/2002 dňa 14. 02. 2003 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 19. 08. 2003, č. k. 13CoP/42/2003 - 153, kedy bolo výživné zvýšené na sumu 33,20 eur. V tom čase navrhovateľ bol žiakom základnej školy, a to 7. ročníka. Od poslednej úpravy ubehla doba takmer 12 rokov a došlo k výraznej zmene pomerov na strane navrhovateľa. Porovnanie s rokom od poslednej úpravy nedošlo k výraznejšej zmene pomerov na strane matky navrhovateľa, ktorá v čase poslednej úpravy inú vyživovaciu povinnosť nemala, bola zamestnaná a dosahovala príjem vo výške 8 775,- Sk a v súčasnej dobe jej priemerný mesačný príjem predstavuje 321,51 eur zo zamestnania. Došlo teda len k nepatrnému zvýšeniu jej príjmu. Odporca v čase poslednej úpravy bol nezamestnaný, evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie a poberal hmotné zabezpečenie vo výške 825,- Kč a následne 660,- Kč. Odporca je v súčasnej dobe nezamestnaný, evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie a poberá len dávky v hmotnej núdzi vo výške 117,40 eur. Odporca mal v čase poslednej úpravy ešte vyživovaciu povinnosť k plnoletej dcére, ktorej prispieval výživným vo výške 650,- Sk. V súčasnej dobe inú vyživovaciu povinnosť nemá a odpadnutím vyživovacej povinnosti došlo k zmene pomerov na jeho strane tým, že si vylepšil finančnú situáciu. Odporca bol naposledy zamestnaný v Českej republike, u Českej pošty, s. p., kde dosahoval priemerný mesačný príjem vo výške 16 112,- Kč a nie 9 000,- Kč tak, ako to uvádzal vo svojej výpovedi. Pracovný pomer u posledného zamestnávateľa odporca skončil dohodou bez uvedenia dôvodu. Prvostupňový súd zvýšil výživné a návrhu navrhovateľa čiastočne vyhovel s tým, že výživné zvýšil zo sumy 33,20 eur na sumu 150,- eur mesačne, a to aj napriek tomu, že odporca je nezamestnaný, evidovaný na úrade práce ako uchádzač o zamestnanie a poberá len dávku v hmotnej núdzi vo výške 117,40 eur. Pri zvýšení výživného súd zobral do úvahy predovšetkým tú skutočnosť, že dlhodobo potreby navrhovateľa zabezpečuje jeho matka, od ktorej nemožno spravodlivo žiadať, aby celú ťarchu zabezpečenia potrieb niesla sama, ako aj s poukazom na tú skutočnosť, že odporca sa s navrhovateľom nestýka a okrem platenia výživného sa ničím iným nepodieľa na zabezpečení jeho potrieb a nepodieľal sa iným spôsobom ani v čase, keď dosahoval príjem vo výške 16 112,- Kč. Odporca nepreukázal v konaní svoj zlý zdravotný stav, nenavrhol v tomto smere žiadny dôkaz, a to aj napriek poučeniu zo strany súdu v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p. Čo sa týka zdravotného stavu matky odporcu, súd tieto skutočnosti nezobral do úvahy, nakoľko tak, ako to vyplynulo z výpovede odporcu v prevažnej miere starostlivosť o matku odporcu zabezpečuje sestra odporcu. Súd má za to, že odporca nevyvíja dostatočné úsilie na to, aby si našiel vhodné zamestnanie, a to i v Českej republike, kde dlhodobo pracoval, kde trvalo býval a podľa názoru súdu je v jeho možnostiach a schopnostiach prispievať na výživu navrhovateľa výživným vo výške 150,- eur mesačne.

Súd zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že navrhovateľ je v súčasnej dobe študentom 5. ročníka vysokej školy, t. j. študentom posledného ročníka a štúdium ukončí v júni 2015. Vzhľadom na to, že súd návrhu navrhovateľa v celom rozsahu nevyhovel a výživné nezvýšil na sumu 280,- eur mesačne, v tejto časti súd návrh vo zvyšku zamietol, a to z dôvodu, že nie je v možnostiach a schopnostiach odporcu prispievať na výživu navrhovateľa sumou 280,- eur mesačne. Počiatok zvýšenia výživného súd určil odo dňa podania návrhu, t. j. odo dňa 09. 04. 2014 a odporcovi za toto obdobie, t. j. obdobie 9 mesiacov plus 9 dní mesiaca apríl 2014 pri zvýšení výživného o 116,80 eur mesačne, vzniklo ročné výživné vo výške 1 129,07 eur, ktoré mu súd povolil splácať v splátkach po 30,- eur mesačne spolu s bežným výživným. O trovách konania rozhodol súd v zmysle ust. § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, nakoľko navrhovateľ bol v konaní čiastočne úspešný, náhradu trov konania si neuplatnil a odporca bol v konaní v prevažnej miere neúspešný a pri odpočítaní miery úspechu od miery neúspechu v konaní súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov konania náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Odôvodňoval to tým, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odporca považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, a to najmä z dôvodu nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie zo strany prvostupňového súdu. Tým, že je rozhodnutie nedostatočne odôvodnené najmä po právnej stránke, toto rozhodnutie je nepreskúmateľné, čím odporca stráca právo na realizáciu svojich procesných práv (napr. právo na

podanie odvolania), resp. sú procesné práva odporcu značne obmedzené, a teda odporcovi bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Nie je vôbec zrejmé, akými ustanoveniami právnych predpisov súd odôvodňuje zvýšenie výživného a u odporcu zostávajú dôvody pre zvýšenie výživného len v rovine dohadov. Napadnuté rozhodnutie považuje odporca za nepreskúmateľné, arbitrárne a nepresvedčivé. U odporcu celkom iste nedošlo k zlepšeniu finančnej situácie oproti roku 2003. Jediným príjmom odporcu je dávka v hmotnej núdzi a z tejto nedokáže odporca pokryť ani všetky svoje výdavky. Bez pomoci svojej vyše 80 ročnej matky by odporca nezvládal platiť výživné navrhovateľovi, ani v doterajšej výške. Tento stav odporcu vôbec neteší, a preto vyvíjal a vyvíja značné úsilie na nájdenie si zamestnania, avšak toto úsilie z objektívnych dôvodov nebolo úspešné. Odporca bude mať v tomto roku 59 rokov a patrí do skupiny obyvateľov, ktorá si najťažšie hľadá prácu. Absenciu kontaktu medzi navrhovateľom a odporcom spôsobila práve matka navrhovateľa, ktorá sa za odporcu nechcela vydať a styk odporcovi s navrhovateľom nedovoľovala. Matke išlo len o to, aby mala dieťa a aby si ho mohla sama vychovať. Skutkové zistenie, že u matky nedošlo k výraznejšej zmene pomerov nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Nie je zrejmé, ktorá výška príjmu platí pri matke (450,- eur, 321,51 eur, 329,13 eur). Navrhovateľ v návrhu uviedol mesačné náklady vo výške 452,64 eur, ktoré sú pre neho nutné. Ide pritom o výdavky, ktoré sa týkajú len navrhovateľa a výdavky v obdobnej výške musí mať aj jeho matka, keďže navrhovateľ často uvádzal, že v sume 452,64 eur je zahrnutá len polovica reálneho výdavku. Potom z toho vyplýva, že navrhovateľ spoločne so svojou matkou musia mať na domácnosť príjem vo výške 900,- eur, a teda nejaký príjem alebo majetok navrhovateľa musel byť zatajený - je to celkom evidentné, keď výdavky navrhovateľa vo výške 452,64 eur ďaleko prevyšujú príjem matky 321,51 eur, ktorý zistil súd a vôbec nie je zrejmé, z čoho ešte nad rámec toho kryje svoje výdavky matka navrhovateľa. Pokiaľ ide o výdavky na navrhovateľa, tak podľa odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd zistil, že úhrada za byt matky predstavuje mesačne sumu 169,87 eur, rozhlas a televízia 4,64 eur, električka 31,- eur a plyn 15,- eur. Súd iné výdavky na navrhovateľa nezistil. Zistené výdavky tak predstavujú sumu 220,51 eur, pričom ale minimálne polovica týchto výdavkov sa nevzťahuje na navrhovateľa, ale na matku navrhovateľa. Ak by zo zistených výdavkov pripadla na navrhovateľa suma 110,25 eur, tak nie je zrejmé na základe akých úvah súd zvýšil výživné až na sumu 150,- eur, teda sumu vyššiu ako zistené výdavky na navrhovateľa a prečo na výdavkoch na navrhovateľa absolútne sa nemá podieľať matka navrhovateľa. Aj v tomto smere je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné. Súd vec nesprávne právne posúdil, keď dospel k záveru, že sú splnené podmienky pre zvýšenie výživného. Pre určenie vyživovacej povinnosti je smerodajná životná úroveň rodiča. Pokiaľ je životná úroveň rodiča nízka, je nevyhnutné obmedziť nároky dieťaťa a prispôbiť ich životnej úrovni rodiča. Rodič nemá povinnosť zvyšovať životnú úroveň dieťaťa, ale napadnuté rozhodnutie práve takýto stav vytvára. Odporca má problém so zabezpečením vôbec svojich základných životných potrieb. Na výživu navrhovateľa by mal platiť viac ako je jeho príjem, z ktorého však odporca musí hradiť aj svoje výdavky. Záver súdu, že odporca nevyvíja dostatočné úsilie, aby si našiel zamestnanie, nevychádza z vykonaného dokazovania. V súčasnosti nie je platenie výživného vo výške, ako ju určil súd len likvidačné, ale je aj objektívne nemožné. Súd pochybil aj pri vyčísľovaní zameškaného výživného. Výpočet súdu je nepreskúmateľný a sumu 1 129,07 eur považuje odporca za sumu vyššiu ako by mal platiť pri zvýšenom výživnom 150,- eur. Súd síce povolil odporcovi splácať zameškané výživné v splátkach vo výške 30,- eur mesačne, ale pri zohľadnení výšky zvýšeného výživného a možností a schopností odporcu ide o veľmi vysoké splátky, ktoré by pri prípadnom zameškanom výživnom mali byť nižšie.

Krajský súd o odvolaní odporcu rozhodol rozsudkom č. k. 15Co/294/2015 - 145 zo dňa 24. 06. 2015 tak, že rozsudok okresného súdu vo výrokoch, ktorými súd rozhodol o povinnosti odporcu prispievať na výživu navrhovateľa zvýšeným výživným, o zmene predchádzajúceho rozhodnutia a trovách konania, ako vecne správne potvrdil s poukazom na ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. Zároveň rozsudok okresného súdu ohľadom zameškaného výživného zmenil s poukazom na ust. § 220 O. s. p. O trovách odvolacieho konania rozhodol, s tým, že navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal odporca dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež rozsudok súdu prvého stupňa a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Mal za to, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať. Napadnutému rozsudku vytkol, že nie je dostatočne odôvodnený. Súdy svoje skutkové zistenia nepodriadili pod adekvátne právne normy, v dôsledku čoho v ich rozhodnutiach absentuje akékoľvek právne posúdenie veci. Súd prvého stupňa poukázal na § 75 ods. 1 Zákona o rodine, zjavne ho, ale neaplikoval. Na rozdiel od neho odvolací súd toto ustanovenie použil, avšak bez postupu v zmysle § 213 ods. 2 O. s. p. Otázkou skončenia pracovného pomeru odporcu v Českej republike súd prvého

stupňa nezahrnul do rámca svojich právnych úvah vyjadrených v rozhodnutí, preto sa ňou v odvolaní svojou argumentáciou ani v tomto smere odporca nebránil. Odvolací súd ale na skončenie pracovného pomeru v Českej republike prihliadol a tejto okolnosti priznal právny význam. V dôsledku toho došlo v neprospech odporcu k porušeniu zásady dvojinštančnosti konania. Súdny oboch súdov prehliadli výdavky odporcu spojené s jeho pobytom v Českej republike. K odňatiu možnosti odporcu konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.) došlo aj tým, že odvolací súd ho neupovedomil o vyhlásení rozsudku elektronicky doručeným oznámením, o ktoré riadne požiadal (§ 214 ods. 3 O. s. p.).

Dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 24. 06. 2015 sp. zn. 15Co/294/2015 zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Konštatoval, že námietka dovolateľa, a to konkrétne, že odvolací súd nepostupoval podľa § 214 ods. 3 O. s. p. je dôvodná. Podľa tohto ustanovenia, ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4 O. s. p.), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 O. s. p. Konštatoval, že odvolací súd síce oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli v zmysle § 156 ods. 3 O. s. p. (č. I. 143 spisu) avšak o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku - ako tomu nasvedčuje obsah spisu - neupovedomil právneho zástupcu odporcu elektronickými prostriedkami tak, ako o to požiadal. Poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 3Cdo/179/2010, 3Cdo/179/2010, 3Cdo/236/2010, 7Cdo/38/2012, 5Cdo/227/2013 a 7Cdo/192/2013) s tým, že v nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti má za to, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nerespektoval § 214 ods. 3 O. s. p. bola odporcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Uvedená procesná vada je okolnosťou, so zreteľom na ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy bez ďalšieho zrušiť.

Po vrátení spisu dovolacím súdom, odvolací súd vytknutú procesnú vadu odstránil a odporcu, resp. jeho právneho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami upovedomil o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3 O. s. p.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v medziach daných ust. § 212 ods. 1, 2 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správny sčasti potvrdil, okrem výroku ohľadom zameškaného výživného, ktorý výrok zmenil podľa § 220 O. s. p., pretože v tejto časti neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

Pokiaľ ide o odvolanie, čo do výroku, ktorým prvostupňový súd návrh navrhovateľa vo zvyšku zamietol, o tomto výroku odvolací súd rozhodol tak, že odvolanie odmietol, pretože týmto výrokom bolo odporcovmu návrhu vyhovie a na podanie odvolania podľa ust. § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odporca nebol v tejto časti oprávnený.

Odvolanie odporcu je podľa názoru odvolacieho súdu len čiastočne dôvodné, a to v časti ohľadom výpočtu zameškaného výživného.

Pokiaľ ide o potvrdzujúcu časť rozhodnutia, odvolací súd si osvojil skutkové zistenia okresného súdu a oboznámil sa s obsahom spisu, všetkými podaniami predloženými účastníkmi konania a preskúmaním dospel k rovnakému záveru ako okresný súd. Stotožnil sa v tejto časti s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí okresného súdu a jeho rozhodnutie za daných okolností považoval za správne pokiaľ došlo k zvýšeniu výživného na sumu 150,- eur mesačne. Na tieto dôvody odvolací súd v tomto rozhodnutí odkazuje. Okresný súd venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre správne rozhodnutie vo veci, rozhodol na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a v súlade s ust. zák. č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov. Odôvodnenie rozhodnutia účastníkom konania umožňuje posúdiť, ako súd vec vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a právne normy. Rozhodnutie je odôvodnené v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a teda v tejto časti odvolacia námietka odporcu nie je dôvodná.

Odvolaním napadnutý rozsudok obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad právnych predpisov a závery z nich odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Je síce pravdou, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, avšak toto právo neznamená, že na každý argument odporcu

je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Skutočnosť, že odporca sa s názorom prvostupňového súdu nestotožnil, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku okresného súdu.

Pri určovaní výšky výživného súd posudzuje komplexne pomery (sociálne, zárobkové a majetkové) všetkých účastníkov konania a odôvodnené potreby oprávneného, teda nepostupuje tak, že by výlučne matematicky zráťoval účastníkmi uvádzané výdavky, príjmy, platby a podobne, že by výlučne zohľadňoval „vyčíslené“ potreby oprávneného, ako to namietal odporca v odvolaní. Z judikačnej činnosti odvolacieho súdu je všeobecne známe, že štúdiom na vysokej škole je finančne náročné.

Platná právna úprava výživného, na ktorú odkázal v odôvodnení rozhodnutia aj okresný súd, predpokladá úpravu výživného medzi účastníkmi konania vo výške primeranej pomerom účastníkov. Rozsah vyživovacej povinnosti rodičov k deťom sa určuje tak, aby to zodpovedalo odôvodneným potrebám detí a príjmom a majetkovým pomerom rodičov. U povinnej osoby sú rozhodujúce aj reálne schopnosti, možnosti poskytovať výživné. Správne prvostupňový súd prihliadol na schopnosti a možnosti a majetkové pomery povinného, v danom prípade odporcu, aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine). Pokiaľ odporca v odvolaní namietal, že nie je schopný platiť takto zvýšené výživné, tu aj odvolací súd poukazuje na ust. § 75 ods. 1 veta druhá Zákona o rodine, s tým, že odporca je v súčasnosti nezamestnaný a evidovaný na úrade práce, do ktorej situácie sa dostal vlastným pričinením, a to tým, že rozviazal pracovný pomer u posledného zamestnávateľa (Českej pošty, s. p.) kde dosahoval priemerný mesačný príjem vo výške 16 112,- Kč, a tak sa pripravil o pravidelný zdroj príjmu. Pracovný pomer u posledného zamestnávateľa skončil odporca dohodou bez uvedenia dôvodu. Správne potom prvostupňový súd prihliadol na túto skutočnosť a nebral do úvahy tvrdenie odporcu o tom, že pracovný pomer ukončil z dôvodu zlého zdravotného stavu jeho matky. Odporca pri rozvzataní pracovného pomeru u posledného zamestnávateľa mal riadne zvážiť aj tú skutočnosť, že má vyživovaciu povinnosť voči navrhovateľovi, ktorého potreby vzhľadom na jeho vek sa neustále zvyšujú. Odporca v tomto smere teda konal podľa názoru odvolacieho súdu nezodpovedne, keď pri rozvzataní pracovného pomeru nebral do úvahy tieto skutočnosti. Naposledy bolo upravované výživné na navrhovateľa v roku 2003, teda pred 12 rokmi, a za celú túto dobu odporca okrem bežného výživného na navrhovateľa ničím neprispel, nezaujímal sa o neho a výška výživného, ktoré poskytoval odporca navrhovateľovi v sume 33,20 eur je blízka hranici minimálneho výživného, napriek tomu, že navrhovateľ je už dospelá osoba a má výdavky spojené so štúdiom na vysokej škole. Odporca inú vyživovaciu povinnosť nemá. V čase rozhodovania prvostupňového súdu bol navrhovateľ študentom 5. ročníka vysokej školy, teda posledného ročníka. Všetky tieto skutočnosti zobral do úvahy aj odvolací súd a výšku zvýšeného výživného považoval za primeranú zárobkovým možnostiam a schopnostiam odporcu (súd bral do úvahy príjem odporcu u posledného zamestnávateľa 16 112,- Kč), ako aj odôvodneným potrebám navrhovateľa.

V dôsledku rozhodnutia súdu ohľadom zvýšenia výživného vzniklo odporcovi zameškané výživné za obdobie od podania návrhu navrhovateľom, t. j. odo dňa 09. 04. 2014 do 31. 12. 2014 v sume 1020,05 eur (vo výške rozdielu oproti poslednému výživnému určenému súdom v sume 33,20 eur a zvýšenému výživnému za obdobie 8 mesiacov po 116,80 eur plus 22 dní za mesiac apríl 2014). Rozdiel medzi zvýšeným výživným 150,- eur a bežným výživným 30,20 eur predstavuje 116,80 eur, ktorú sumu odvolací súd vynásobil počtom 8 mesiacov, čo spolu predstavuje 934,40 eur za mesiac máj, jún, júl, august, september, október, november, december roku 2014, za 22 dní v apríli 2014 zameškané výživné predstavuje sumu 85,65 eur (116,80 eur/30 dní = 3,8933333 eur x 22 dní). Odvolací súd nezapočítal do zameškaného výživného mesiac január 2015 tak, ako to urobil prvostupňový súd a v tejto časti potom rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil vzhľadom k tomu, že výživné za mesiac január ešte splatné nebolo (splatnosť výživného bola určená vždy do 15. dňa v mesiaci a prvostupňový súd rozhodoval dňa 13. 01. 2015, t. j. pred splatnosťou výživného v mesiaci január 2015). Výška zameškaného výživného určená prvostupňovým súdom ako aj obdobie zameškaného výživného neboli určené v rozhodnutí prvostupňového súdu správne, a preto odvolací súd s poukazom na § 220 v tejto časti rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil.

Pokiaľ povolil prvostupňový súd odporcovi splácať zameškané výživné po 30,- eur mesačne spolu s bežným výživným, v tejto časti rozhodol prvostupňový súd správne, keď povolil splátky po 30,- eur mesačne, a to vzhľadom na výšku zameškaného výživného, ktorú pri uvedených splátkach po 30,- eur mesačne bude odporca splácať navrhovateľovi po dobu troch rokov. V prípade určenia nižších splátok, by došlo k predĺženiu doby splácania, čo by bolo v neprospech navrhovateľa.

Z dôvodov vyššie uvedených, odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu čiastočne podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ohľadom zvýšeného výživného, v časti zamietajúceho výroku, ako aj výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil. V časti zameškaného výživného z dôvodu nesprávneho výpočtu zmenil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia s poukazom na ust. § 220 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 O. s. p. keď navrhovateľovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko návrh na náhradu trov odvolacieho konania nepodal.

Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.